

da so se nazaj zasajale svojim gospodarjem v lica in prsi. Tudi je mej bojem prebégnilo nekoliko Evgenijevih boljárov, pregovorjenih z velikim obétanjem. Zmés in gnéca je bila tolika, da je Teodosij z lahka in do konca razbil Evgenija, ter na Lipávskem bojšéi pri Húblji zopet v svojo roko prijél oblast vsega rimskega cesarstva. Evgenija so vojaci prebodli klečéčega pred cesarjevima nogama in prosečega milosti. A Rabogost je nekoliko duij taval po grmovji, predno si je tam porínil sam svoj meč v prsi. — z.

Miško in vrabci.

Miško je bil malopriden deček, ki je vedno lovil vrabce. Necega dne jih vjame toliko, da ni znal, kam bi jih djal. Ne premišluje se dolgo; dene vrabce v klobuk, ter ga hitro pokrije na glavo. Ko se je domóv vračal, sreča ga neki popotnik ter ga prijazno pozdravi. Ali naš Miško grè dalje, kakor da bi popotnika ne bil slišal. Popotnik to vidèč, misli si: „To so pač čudni ljudjé; ako jih pozdraviš, gluhi so in ti ne odzdravijo.“

Za nekaj časa sreča malopridnega dečka ondotni gospod župan s svojim občinskim pisarjem. Tudi tega Miško ni pozdravil. Župan se razjezi ter zapové svojemu pisarju, da naj stopi za Miškom in ga naj opómni uljudnosti. Pisar to storí, ali Miško ne zine niti besedice. Pisar tebi meni nič stopi k Mišku, potegne mu klobuk z glave, in — vrabci so veselo zleteli. Pisar, župan in drugi ljudjé, ki so to videli, smijali so se iz vsega grla malopridnemu dečku in dali mu so imé: vrabčev Miško. Od tega časa pravijo ljudjé vsacemu človeku, ki starejše od sebe ne pozdravlja, da imá vrabca pod klobukom.

Preprostega otroka molítev.

Jézusek! tam gôri
V svojem zlatem dvôri
Svéti križ držiš,
Z ángeljci sediš.
Prve hlače nosim,
In klečé te prosim
Zdravja svojej mámi,
Ki me zjutraj drámi,
Čése in umíva,
Méni srajčko síva,
Sládkih jábolk réže,
Rada s kruhom stréže,
Mléka píti dáje,
Da mi ga ostáje.
Izpremljúj in vôdi,

Koder kóli hôdi,
Túdi mi očéta,
Ki je gnál teléta
Pást na télco stájo,
V trávník za ográjo.
Črevlje me obúje,
Ki jih on kupúje,
In s sobój me vzáme,
Kder so v gózdi jame,
Zajci in lisice,
Kósi, jerebíce,
Vólki in medvédje,
Črédnikom sosédje.
Kadar médved Jáka
Kósmat prikoráka,

Oča ga namáha,
Da zbeží od straha.
Če se volk prikaže,
S kólom ga namaže,
Da nabit zadósti
Spet izgíne v hôsti.
Stvóri mi še tó:
Hráni prelepó
Brátce in sestrice,
Stríjce, jetrvíce, ¹⁾
Ujce ²⁾ in stríjniče; ³⁾
Téte in sestriče. ⁴⁾
A najprvo méni
V žgánce žmítkov ⁵⁾ déni!

P—r.

¹⁾ Jétrva, jetrvíce: žene dvéh ali tréh bratov se mej soboj imenujejo jétrve.

²⁾ Ujec, materin brat.

³⁾ Stríjnič, stríjnična: stríjnin ali stríjčev sin ali hči.

⁴⁾ Sestrič, séstrin sín.

⁵⁾ Žmítki so, kakor nekáka sírutka.